

Sandra a tygr

Jednoho dne se čtvrtáčka Sandra vydala odpoledne na procházku do lesa. Pomalu se procházela, poslouchala zvuky lesa a užívala si klidu. Už se začínalo stmívat a uvědomila si, že už by se měla začít pomalu vracet, aby ji v lese nezastihla tma. Najednou uslyšela vrčení. Pomaloučku a potichoučku se přibližovala k místu, odkud si myslela, že slyší to vrčení. Došla ke keři, kde slyšela funění, nakoukla do něj a uviděla kance, tak se raději pomalu odplížila, aby ho nevyplašila. Zaposlouchala se a zjistila, že vrčení přichází z druhé strany, tak se tam pomalu vydala. V hustém houští byl tygr! Sandra se polekala a skoro vykřikla. Když se vzpamatovala, přemýšlela, jestli se k němu má přiblížit. Tygr nevypadal nebezpečně ani naštvaně, tak se nakonec rozhodla a udělala dva kroky. Sandra se podívala tygrovi do očí a poznala, že se jenom bojí. Popošla o další dva kroky blíž a tygr zůstával stále v klidu, tak na něj promluvila: „Ahoj, nechci ti ublížit“. Tygr cítil z jejího hlasu klid, tak k ní taky popošel blíž, až došel k Sandře a začal se o ní otírat, jako to dělají kočky. Sandra poznala, že je hodný a rozhodla se, že mu vymyslí jméno. Přemýšlela a přemýšlela, ale nic ji nenapadlo a pak najednou vykřikla: „Mám to! Pojmenuji tě Robin!“ Tygr, teda pardon Robin, vesele zavrčel, což znamenalo, že se mu jméno líbí.

Sandra se Robina zeptala, jestli neví, kudy vede cesta z lesa. Robin zavrčel, což znamenalo ano. Tak Robin a Sandra vyšli ven z lesa, Sandra se podívala na hodinky a zjistila, že už je sedm hodin. Rozběhla se jak splašená, aby byla co nejdříve doma a Robin samozřejmě za ní. Když doběhli k domu, Sandra potichu otevřela dveře a pustila Robina dovnitř. Rychle, ale potichu vyběhli schody a zamířili do Sandřina pokoje, kde mu vytáhla deky a ustlala mu na zemi pod oknem u topení. Najednou Sandra uslyšela: „Večeře!“ byl to hlas maminky. Sandra řekla Robinovi, že tu musí zůstat a být potichu.

Když seběhla dolů, sedla si ke stolu, kde už seděli ostatní členové rodiny, máma, táta a mladší bráška Kubík. Sandra měla večeři sněženou hrozně rychle, až se maminka divila a říkala: „tobě na té prochajdě asi hodně vyhládlo, co?“ Sandra odpověděla, že ano a byla to pravda, ale také spěchala s jídlem proto, že měla strach, že bráška bude mít dojezeno dřív a půjde k ní do pokoje. Než odešla nahoru, rychle ještě vzala z lednice šunku, maminka se divila, že má ještě hlad, ale nic neřekla. Když se blížila k pokoji, tak měla strach, že tam Robin řádil a bude tam nepořádek, ale Robin klidně ležel v dekách a odpočíval. Sandra mu podala šunku a on ji v mžiku snědl. Celý zbytek večera Sandra přemýšlela, jak řekne rodičům, že má doma tygra a že si ho chce nechat...

Za pár týdnů se přiblížila zima, ochlazovalo se a začaly padat první sněhové vločky. Když bylo sněhu dost, Sandra s Robinem si chodili hrát ven. Robin sníh sice znal, ale takovou zábavu se sněhem ještě nezažil, Sandra mu házela sněhové koule a on je chytal do tlamy, stavěly tygra ze sněhu a pořádali závody v sáňkování, kdy Sandra jezdila na sáňkách a Robin sjížděl kopec po břiše.

Pak přišel Mikuláš a donesl nadílku Kubíkovi, Sandře, ale i Robinovi. Po Mikuláši za pár týdnů přišly Vánoce. U Sandry doma už měly vyzdobeno, celým domem se linula vůně cukroví a dopis Ježíškovi už byl také poslaný. Když nastal Štědrý den, všichni byli natěšení na večer. Po tradiční večeři

šli všichni do Kubíkova pokoje, kde zpívali koledy a čekali na zazvonění Ježíškova zvonečku. Když Kubík vykřikl, že už něco slyšel, šla se maminka podívat, jestli už jsou v obýváku pod stromečkem dárky. Přišla zpátky do pokoje a s úsměvem řekla: „Tak pojdte.“ Jen, co to dořekla, Kubík hned vystartoval a za ním i Sandra s Robinem. Přiběhli ke stromečku a uviděli dárky. Před rozbalováním ještě zkontrolovali, jestli si Ježíšek vzal cukroví, které mu nachystali pod stromeček a ano, trošku ubylo. Jako první si rozbalil dárek táta, našel v něm knihu s tipy na výlety a nové tričko. Jako druhá si rozbalila dárek máma a objevila v něm puzzle s krásnou zasněženou krajinou a

teplé rukavice se šálou. Další si rozbaloval Kubík, dostal velkou encyklopedii zvířat a plyšovou žirafu, pak rozbalovala Sandra, ta dostala knihu Jirka a velký třesk a k tomu vstupenky do Planetária. Jako poslední rozbalila Sandra dárek Robinovi, dostal nový pelech a plyšového tygříka.

Na první svátek vánoční dopoledne si všichni hráli s tím, co dostali a odpoledne vždycky jezdívali k babičce. Když jí ale volali, že přijedou, tak jim babička řekla: „Radši nejezděte, vy máte toho tygra a já mám doma tři kočky, to by nemuselo dobře dopadnout.“ A tak k babičce nejeli, místo toho vyrazili společně na dlouhou zimní procházku do lesa. Na druhý svátek vánoční vždycky chodívala celá rodina ke strejdovi, ale když mu táta psal, v kolik přijdou, tak mu strejda odepsal: Vždyť víte, že mám alergii na zvířecí srst a vy máte toho tygra! Tak se ke strejdovi nešlo, Sandra s rodinou zůstali doma, koukali se na pohádky, pojídali cukroví a hráli společenské hry. Další den měla přijít k Sandře na návštěvu kamarádka, ale protože má fóbii z tygrů, tak nepřišla. Nakonec rodina strávila celou zimu bez navštěvování, Sandra byla trochu smutná, ale zase byla ráda, že mohla trávit tolik času s rodinou a Robinem.

Zdál se vám tento příběh poněkud zvláštní a přitom jste měli u jeho čtení takový *ten zvláštní pocit*? Ano? Tak si uvědomte, že se vlastně odehrával v životě každého z vás v posledních dvou letech.

